

***Hollister 5320* - Daniel Palomeras**

Daniel Palomeras (Santa Maria d'Oló, 1949) va ser un escriptor actiu als noranta, quan va publicar mitja dotzena de novel·les, la majoria dirigides a lectors joves. Després de més de deu anys de silenci, ha aparegut *Hollister 5320* a l'editorial L'Altra, protagonitzada per un home de cinquanta-vuit anys a qui practiquen una colostomia. A partir de l'operació, el seu procés excretor finalitza a les bosses que donen títol al llibre.

El protagonista és un home pusil·lànim, mancat d'ambicions i ara també limitat de moviments, que es disposa a passar uns dies al poble on va créixer. Allà retroba la casa i la vella minyona, que donaran pas a una cascada de records, alguns dels quals no li havia explicat ningú. Així, rememorem els assassinats de la guerra, el fred, les malalties i la misèria moral de la postguerra, els abusos de poder, el fariseisme dominant, els secrets més ocults de la família -que en el seu cas són rellevants.

Més que per l'originalitat, *Hollister 5320* destaca per l'estil, per la suau alternança entre el present desolat i el passat luctuós. Les frases del llibre resulten ben girades, agradables a l'oïda, i el lector es deixa dur endavant i endarrere en el temps amb la mateixa facilitat amb què, davant un carrer o un mirall, un ancià retroba el passat amb tanta o més vivacitat que el present.

Si el Mersault de Camus hagués arribat a la maduresa s'assemblaria al protagonista d'aquesta novel·la: avorrit, insomne i fastiguejat, tan sols espera la mort. Més que amb un vegetal, es compara amb un mineral. Com ell mateix observa, no reté res, ni tan sols els excrements. Si el lector llegeix la novel·la fins al final no és pas amb l'esperança d'una redempció, i menys d'una recuperació, sinó a causa de la música amb què està escrit.

Cap al final, se'ns informa d'uns fets horribles que donen una perspectiva nova a les pàgines anteriors, com si la postguerra no fos prou lamentable, com si la novel·la necessités un final melodramàtic. Nosaltres preferim retenir dues imatges poderoses. La primera, la dels nens que juguen a la plaça del poble, on apareixen ossos humans quan graten a terra. La segona imatge és la del psiquiatre que, incapaç de pronunciar cap paraula encoratjadora, aspira a salvar de tant en tant algun pacient a còpia d'escoltar-lo, a vegades de fer-ho veure.